

Ο Μπενζαμέν Κοσταν, στην κυρία Ρεκαμιέ).

Παρίσι, 1 Ιανουαρίου 1815. Άπονη λατρεία μου, Σκέψου ότι είνε 4 ή 5 ώρα, περασμένα μεσάνυχτα, κι' εγώ αγρυπνώ άκόμη. Θάπρεπε νάχω κοιμηθεί πιά, νάχω ξαπλώσει τούλάχιστον στό κρεβάτι μου, κι' όμως νά πού βρισκομαι στό πόδι καί σου γράφο...

Στά μά άκριβώς έφυγα άπ' τό σπίτι σου. Δηλαδή μόλις άπό τριών ώρών λείπω άπό κοντά σου, κι' όμως νοιώθω την έπιτακτική ανάγκη νά σου μιλώ άκόμη. Έστοι καί γράφοντάς σου...

Ξαναφέρνω στό μυαλό μου άδιάκοπα όλα τά λόγια πού άλλαξαμε μαζί άπόρη. Μού υποσχέθήκες, καλή μου, έπειτα άπ' την τόσο άφορη λατρεία μου, κι' έπειτα άπ' την τόσο έπιμονή μου νά σέ τριγωνίζω πάντα μέ τόσο άφοσίωσι, ότι θά νοιώθης στό μέλλον γιά μένα μία φίλια χάρις πού διαφορετική άπό εκείνη, την όποία παραχωρείς στό συντάγματα τών άλλων φίλων καί γνωστών σου...

Τι νά κάνω;... Σ' εύχαριστώ θερμά, έστοι καί γι' αυτή την τόσο πενιχρή παραχώρησι, την όποία χαρίζεις στό διαρασμένη γιά σένα καρδιά μου. Θά έπιθυμούσα ένα ποτάμι διάπλατο άγάτης καί λατρείας έκ μέρους σου, φίλδωρη καλή μου, μά είσαι βράχος άνοιιάς, κι' έτσι αναγκάζομαι νά τις παραδεχτώ μ' εύγνωμοσύνη αυτές τις λίγες σταλαγματιές ευφιλίας, τις όποιες επί τέλους καταδέχτηκες κι' άποφάσισες νά μου χαρίσις...

Σου χαρίζω λοιπόν κι' εγώ, μέ τη σειρά μου, όλη τη ζωή μου, όλη την ύπαρξή μου, όλες μου τις ψυχικές, πνευματικές καί σωματικές δυνάμεις, σέ αντίλλαγμα αυτής της τόσο λιγοστής, μά καί τόσο πολύτιμης φίλιας σου...

Μ' έχεις δώτελα σκλαβωμένον, βλέπεις! Δέν ζώ παρά γιά νά σέ σκέφτομαι άκατάπαυστα. Ζώ γιά νά σέ λατρεύω, γιά νά σ' αγαπώ, γιά νά σέ ποθώ άδιάκοπα...

Καί θά τολήσις πιά νά άμφιβάλης, άν σ' όρκιστώ τη στιγμή αυτή, μέ τόν πού φοριτώ όρκο πού πρόσφεραν τά χείλη μου ως τώρα; Άν σ' όρκιστώ, δηλαδή, πώς άν δέν νοιώθω πραγματικά στην ψυχή μου τά όσα ή πένα μου χαράζει τώρα στό χαρτί, ό Θεός μας τού μέ βλέπει, νά μέ στερηθή δώτελα την εύτυχία της άγάτης σου;...

Μέ όλη μου την καρδιά καί μέ δλοκάθαρη κι' ήσυχη τη συνειδησί μου, στό όρκοίσομαι αυτό, άγαπημένη μου... Έστοι καί τόσο λιγοστή άγάτη σου, είνε τό μόνο πράγμα πού μέ κρατάει στόν κόσμο, κι' ό όρκος μου αυτός είνε γιά μένα κάτι τό άπαράβατο καί τρομερό...

Ναι, σέ βεβαιώνω πως ποτέ — ούτε νύχτα, ούτε μέρα, ούτε όταν ήσυχάζω, ούτε όταν μέ πνίγων ή δουλειές μου — ή άινιγματική, μά τόσο ποθητή εικόνα σου δέν φεύγει ούτε στιγμή άπ' τό μυαλό μου... Έ άγάτη πού νοιώθω γιά σένα είνε κάτι τό σταθερό καί διαρκές, καί τίποτε δέν είνε ίσάρι νά την άπασχολήση, νά τη διακόψη ή άποσπώ και προσωρινά...

Έ άγάτη μου αυτή γιά σένα είνε κάτι σάν άφοσίωσι άπόλυτη καί τυφλή κι' άφάνταστα ήδονική γιά την ψυχή μου. Μά συγχρόνος όμως μέ πνίγει μέ τόσες άγωνίες κι' άμφιβολίες ή άκαρδη καί τόσο άινιγματική στάσι σου, πολλές φορές, ώστε άν σου κατέβει νά την παρατείνης έστοι καί γιά ένα ήμερονύχτιο μονάχα, θά μέ σκοτίσης δίχως άλλο...

Πιστεψέ με, άγάτη μου... Γιατί τά λόγια της άγάτης μου νά σέ ψυχραίνουν καί νά σέ θυμώνουν;... Για νά μη σέ θυμώνω, αναγκάζομαι πολύ συχνά νά σου μιλώ γιά χίλια όσα μικροπράγματα, άδιάφορα κι' άνούσια γιά μένα, τη στιγμή πού θάβηλα μέ όλη τη θέρη της ψυχής μου νά σου μιλώ μονάχα κι' άποκλειστικά γιά την άπέραντη λατρεία μου. Είνε ή δέν είνε μά φοριτώ άκεία αυτό γιά μένα;... Καί όμως! Σέ πόσες τέτοιες, καί χειρότερες άκόμη, θυσίες δέν θάόρωνα τυφλά την καρδιά μου, άρκεί νά σέ νοιώσω κοντά μου καί νά σου μιλώ καμιά φορά;...

Θεμα. Είνε γιά τόν έρωτά μας πού πέθανε. Για την τρολλή περιπέτεια πού τελείωσε πιά. Άντιο, Παύλο.

ΠΑΥΛΟΣ, (την κυττάζει μέ θλίψη πού φεύγει. Κάνει μέ νευρική κίνησι νά σηκωθή. Μά πέφτει ξανά σάν παράλυτος στην πολυθρόνα... Μόνος του τώρα, κυττάζει μέ φόβο τά χουστάνεμα κι' ανατριχιάζει. Κι' έξαφνα ξεφωνίζει άπελιωμένα:;) Μάρθα! Μάρθα! Αλλά τά λουλούδια... Πάρε αυτά τά λουλούδια... Δέν πρέπει νά τά βλέπω πιά!... Είνε λουλούδια θανάτου. Ένώ εγώ ξαναγεννιόμαι. Βγαίνω άπ' τόν τάφο. Σέ λίγο έρχεται ή άγαπημένη μου Μαρία... Θεέ μου, Θεέ μου, σ' εύχαριστώ!...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Δέν θά σου φανόταν άλλόκοτη κι' άπίστευτη αυτή ή τακτική μου, άν ήξερες πόση γοητεία νοιώθω, όταν σ' άκούω νά μου μιλάς μέ την άρμονική καί γλυκεια φωνή σου, ενώ τό ουράνιο κορμί σου βρισκεται μισοξαπλωμένο, μέ έγκατάλειψη έλκυστική κι' άφάνταστη νοχέλεια, άντίξου μου!... Άντίξου μου, τόσο κοντά μου, μά, άλλοίμονο, καί τόσο πολύ μακριά μου!

Κι' ενώ τό μορμουριστά σου λόγια άπαλοχαϊδέουν ήδονικά την άκοή μου καί ή ψυχή μου φτερουγίζει άνάλαφρα σάν πεταλούδα δλόγυρα σου, τά μάτια μου άντικρούουν θαμπομένα τόν Παράδεισο, μέσα στόν όποίο σέ ξεχωρίζουν βασίλισσα κι' άνώτερη άπ' τούς άγγέλους...

Δέν είνε άγάτη αυτή, όπως τη νοιώθω εγώ γιά σένα. Είνε κάτι άνώτερο άπό αυτή, είνε κάτι σάν λατρεία λαμπάλαων καιρών, κάτι σάν ειδωλόλατρεία κυριαρχική καί παντοδύναμη...

Είσαι τό ειδωλό μου, ή μόνη μου θρησκεία εδώ στη μάταιη τη γή πού ζούμε, κι' ή άλησμόνητες στιγμές τις όποιες περνά κοντά σου, μέ άποζημιώνουν μέ τό παραπάνω άπ' τη φοριτά βασανιστική άγονία πού μέ δένει, όταν βρισκομαι μακριά σου...

Πόσο θά είμαστε εύτυχημένοι, άν μ' αγαπούσες όσο σ' αγαπώ!... Έ άγάτη μου παρακολουθεί μέ στοργή κι' ένδιαφέρον τις πού μικρές κι' άσήμαντες λεπτομέρειες της ζωής σου. Έ άγάτη μου άγκαλιάζει όλες σου τις έννοιες, συμπεριέ τις καϊμούς σου, χαίρεται μέ τις χαρές σου καί ματώνει μέ τις θλίψεις σου. Έ άγάτη μου θά ήταν ίσάρι, άν της τό επέτρεπες, καλή μου, νά χύση βάλομα στός πόλους σου, νά άπαλοχαϊδέψη τούς σπαραγμούς σου, νά λιγοστήψη τά βάσανά σου καί νά καρφώση όριστικά στό έλικά σου χείλη τό χαμόγελο της χαράς καί της εύτυχίας...

Έ άγάτη μου είνε άνυστερόβουλη, δέν κρύβει ταπεινούς καί πρόστυχους σκοπούς, δέν είνε έγωιστική καθόλου, καί ξέρει νά θυσιάζει την εύτυχία καί τη γαλήνη της καρδιάς μου πρόθυμα, άρκεί νά κερδίσει κάτι τι, έστοι καί τό έλάχιστο, άπ' τη φυσία της αυτή ή εύτυχία σου καί ή γαλήνη σου...

Γιά μένα σβύνουν όλα μπρός στη λατρευτή ύπαρξή σου. Για μένα χάνονται στό στιγμή καί δόξα καί δύναμι καί χρήματα καί χαρές τού κόσμου μπροστά στό κάθε σου χαμόγελο.

Σχνά μού παραπονείσαι — ειλικρινά ή άπό φιλοφροσεία; — πως νοιώθεις κάποιο κενό τυραννικό, βαθεία την ψυχή σου. Άν όμως πραγματικά σέ τυραννεί αυτό τό πράγμα, πόσο διαφορετική θά αισθανόσουν τη ζωή, άν μ' άφρινες μ' έμπιστοσύνη νά στολισώ την ύπαρξή σου μέ την δλόθερη λατρεία μου, καί νά διώξω άπ' τη σκέψη σου, μέ στοργική φροντίδα, τις μαύρες έννοιες πού τό τυραννούν... Τι νά συμβαίνει άραγε, Θεέ μου, μέσα στην όμορφη μύ σκεπτική μ' ανεξιχνίαση ψυχή σου, καί σ' έμπυδίζει τόσο τραγικά καί τόσο άπελιωτικά γιά μένα, νά μ' αγαπήσις λίγο καί νά έμπιστευθής στό έυλαδικά μου χείρα τό μέλλον σου;

Έσένα μόνο θ' αγαπούσα — μοναδική μου άγάτη — καί στό γλυκό σου όνομα θά όρκοίσομαι πάντα, όπως θά τόκινα καί τώρα, άν ήμουν βέβαιος πως θά μέ πιστεύες, πλανεύτρια μου καί άκαρδη λατρεία...

Καθόλου λοιπόν δέν σέ κολακεύει ή πεποίθησι, ότι σέ λατρεύω όπως κανένας ποτέ του δέν λάτρευσε μά άλλη, κι' ότι σέ ποθώ όπως κανένας ποτέ του δέν λόθησε την άγαπημένη του;...

Έλα στην άγκαλιά μου πιά... Μη μέ παιδεύεις άλλο. Φτάει!... Δέν ύπάχει, γλυκεία μου άγάτη, μεγαλύτερο ανθρώπινο μαρτύριο, άπ' τό μαρτύριο τού άνικανοποίητου έρωτα.

Προτιμώ τόν θάνατο, προτιμώ την Κόλασι, παρά νά ύποφέρω τόσο...

Καί συγχρόνος χαρίζω όλες τις εύτυχίες καί τις χαρές τού κόσμου τούτου, χαρίζω αυτόν τόν Παράδεισο γιά λίγη άγάτη σου.

Τι νά την κάνω τη ζωή χωρίς τη συμπάθειά σου; Μπορεί νά ζήση τό άθος χωρίς φώς;

Σκέψου τά λόγια μου αυτά. Σκέψου τα σέ μία ώρα γαλήνης. Προσπάθησε νά μ' άντιληφθής, νά μέ καταλάβης καλά. Καί τότε, είμαι βέβαιος, θά μού δώσης αυτό πού σου ζητώ, θά μού δώσης την ίδια τη ζωή.

Άγάτησέ με... Άνέβαισε μέ στούς ουρανούς... Λύτρωσε μέ άπ' την Κόλασι, μέσα στην όποία βρισκομαι...

Σέ ικετεύω. Σέ ποθώ, όπως σ' αγαπώ τό αώς του. Μην παρατείνας πιά τό μαρτύριό μου. Έλεος!...

